

Netop i den mest centrale del af København administrerer Slots- og Ejendomsstyrelsen en del ejendomme. Det er besynderligt og bemærkelsesværdigt, at lejen i alle disse boliger ligger nede omkring 200 kr. pr. m² pr. år.

Dette er dog ikke kun et problem i Slots- og Ejendomsstyrelsen, men noget, der gennemsyrrer hele statens ejendomsadministration. Således har DSB blandt andet flere lejligheder i Skodsborgparken nord for København med udsigt over Øresund på cirka 87 m² til den nette sum af 1.000 kr. pr. måned. Kulturministeriet lejer gladeligt ud til Dansk Byplanlaboratorium i Peder Skrams Gade til den fyrstelige sum af 6 kr. og 50 øre pr. m².

Der er mange flere skræmmende eksempler, der illustrerer, at staten via diverse ministerier og Slots- og Ejendomsstyrelsen enten har skabt en nem, men umoralsk måde at belønne ansatte, tidligere ansatte eller vennerne på, eller at man simpelt hen ikke forstår at forvalte skatteyderbetalte midler på forsvarlig vis. Jeg ved snart ikke, hvad der er værst.

Også statsrevisorerne har fundet det nødvendigt at interessere sig for dette. Under henvisning til rigsrevisorernes beretning har statsrevisorerne således udbedt sig en forklaring på, hvorfor Slots- og Ejendomsstyrelsen er i besiddelse af så mange udlejningsejendomme. Boligministerens svar er en børnehaveklasseelev værdigt. Således mente man i Boligministeriet under henvisning til såkaldt uvildige ejendoms-mægleres skøn, at en lejlighed i Nybrogade i det indre København på 90 m², der var renoveret i henhold til fredningsloven, kun vil kunne indbringe ca. 250.000 kr.

Enhver, der har prøvet at handle lejlighed i København K eller blot nærlæser boligsiderne i søndagsaviserne, ved, at man ikke engang kan få en etværelseslejlighed til den pris. I andre tilfælde mente man ikke, at det var ønskeligt at sælge.

Hvis ønsker og interesser er det, man tilgodeser? Det må statsministeren kunne svare på.

Det kunne også være rart fra Folketingets talerstol at høre boligministerens eller statsministerens mening om, hvorvidt det er statens opgave at drive udlejningsvirksomhed, om det er rimeligt, at skatteyderne skal betale skjult boligstøtte til dele af centraladministrationens ansatte. Hvis svaret er ja, udbedes en forklaring på hvorfor.

Det lader dog til, at miljøministeren har erkendt problemerne. Således har ministeren

dekreteret, at fra nu af skal Miljøministeriets ejendomme prisfastsættes i overensstemmelse med markedsværdien, således at ingen fremover vil kunne beskylde dette ministerium for at udøve nepotisme og/eller økonomisk uansvarlig adfærd – i hvert fald vedrørende ministeriets ejendomme.

Hvorfor har regeringen ikke en fælles, ensartet holdning til dette spørgsmål? Hvorfor er det kun miljøministeren, der forstår problemets omfang og alvor? Vil statsministeren venligst forklare dette?

Kunne statsministeren ikke også give Folketinget en forklaring på, hvorfor der ikke er en ensartet praksis ved udlejning af erhvervslokaler med hensyn til opkrævning af moms? Dette er jo direkte konkurrenceforvridende.

Denne mildt sagt sløse og vilkårlige holdning til forvaltningen af skatteydernes penge er ligeledes symptomatisk for hele håndteringen af rodet i Slots- og Ejendomsstyrelsen, for det er jo ikke kun med hensyn til udlejningsejendomme, at man ikke tager tyren ved hornene, erkender sløseriet og får ryddet op.

Hele strukturen i Slots- og Ejendomsstyrelsen har længe været til debat, og kritikken fremstår krystalklart som stjerner på en frostklar nattehimmel – bl.a. to konsulentrapporter fra henholdsvis Mercuri Urval og Ernest & Young beskæftiger sig med dette. Ikke alene anbefaler rapporterne, at man frasælger lejeboligerne, også andre servicefunktioner bør udskilles til private: vagt, rengøring, el, VVS, energi og telefoni, hvor der ikke er noget som helst, hverken økonomisk eller kompetencemæssigt, der taler for at beholde disse ydelser i Slots- og Ejendomsstyrelsens eller andet offentligt regi. Venstre ønsker en privatisering og hermed effektivisering af disse servicefunktioner.

Boligministeren har tidligere nævnt ordene ro og kontinuitet, altså kodeord for ikke at ændre en tøddel. Processen vedrørende ansættelse af den nye direktør er et eksempel på denne handlingslammethed. Folketinget, Rigsrevisionen og statsrevisorerne har som tidligere nævnt været stærkt interesserede i processen vedrørende Slots- og Ejendomsstyrelsens udvikling. Derfor virker det ejendommeligt, at en ny direktør udnævnes 3 dage før et samråd om udviklingen i Slots- og Ejendomsstyrelsen, specielt når boligministeren i en pressemeddelelse den 4. september sagde, at direktørens ledelsesprofil skulle afspejle den handlingsplan, man havde valgt, altså med andre ord, der skulle først laves